

fastlagte retningslinjer for udformningen af bestemmelser om adgang uden retskendelse.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give tilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Det kan f.eks. dreje sig om situationer, hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skridt til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden er en forudsætning for at håndtere situationen.

Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde et inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger som f.eks. tvangsbøder.

Finanstilsynet mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Det følger af *stk. 3*, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger samt foretage inspektionsbesøg hos den finansielle virksomheds moder-, datter- og søstervirksomheder samt virksomheder, som den finansielle virksomhed har særlig tilknytning til (associerede virksomheder), jf. definitionen i årsregnskabsloven. Tilsvarende gælder for finansielle holdingvirksomheder.

Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan skaffe sig indseende med transaktioner inden for en finansiell koncern, som måtte være af betydning for virksomhedens soliditet og forsikringstagernes, kundernes eller indskydernes sikkerhed.

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet endvidere uden retskendelse få adgang til disse virksomheder.

For så vidt angår forholdet til Grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed henvises til bemærkningerne under *stk. 2*.

Stk. 4 fastslår, at Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger til bedømmelse af, om aktiviteterne i en given virksomhed er omfattet af tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet ud over oplysninger fra den virksomhed, der skal vurderes, kan kræve oplysninger af virksomheder og fysiske personer, der ikke udøver tilsynsbelagt virksomhed, hvis disse har informationer, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, om en (anden) virksomhed udøver tilsynsbelagt virksomhed og således burde have tilladelse fra Finanstilsynet. Oplysningspligten vil ikke være opfyldt, hvis de indsendte oplysninger er urigtige eller vildledende.

Stk. 5 indeholder en eksplicit hjemmel til, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger til brug for de i lovforslagets § 353, *stk. 5*, nr. 14 og 15, omtalte myndigheder.

Bestemmelsen er begrundet i de senere års ændringer i den finansielle sektors struktur med dannelse af internationale koncerner, som medfører et større behov for samarbejde mellem de forskellige nationale tilsynsmyndigheder. Dette giver sig også udslag i den øgede fokus de finansielle direktiver har på udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne.

Til § 347

Bestemmelsen er en videreførelse en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen gennemføres herudover inden for rammerne af direktiver på det finansielle område, jf. bilag A. Forslaget til *stk. 2*, 2. pkt., er nyt.

Stk. 1 har til formål at præcisere, at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en finansiell virksomhed ikke handler i overensstemmelse med god skik. Forbrugerombudsmanden kan efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor økonomi- og erhvervsministeren ikke udsteder regler om god skik.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 344, *stk. 2*, fører Finanstilsynet tilsyn med regler om god skik udstedt af økonomi- og erhvervsministeren.

Forbrugerombudsmanden har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager, ligesom han kan deltage i Det Finansielle Virksomhedsråds møder, når Finanstilsynet forelægger en sag af principiel eller vidtgående betydning for rådet. Ligeledes har Forbrugerombudsmanden mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold i den fi-